

Af *Kirsten Gloerfelt-Tarp* til socialministeren.

Er der ikke grund til at ændre fortolkningen af folkeforsikringslovens § 41, stk. 3, 3) a, angående fradragsregler for alders- og invaliderentenydere således, at pensionslignende understøttelser, som arbejdsgivere yder funktionærer og arbejdere, uden at disse selv direkte har bidraget til sådanne ydelser, sidestilles med egentlige pensioner?

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Det forekommer mig uheldigt og også inkonsekvent i fradragsreglerne for aldersrentemodtagere at gøre forskel på egentlige pensioner og pensionslignende understøttelser, som en arbejdsgiver giver sit personale, uden at de pågældende selv direkte har bidraget til disse understøttelser. For de førstes vedkommende, altså de egentlige pensioner og sådanne pensionslignende understøttelser, som modtageren yder bidrag til, kan der ved beregning af aldersrenten ses bort fra et beløb på højst 850 kr. årlig, men for de sidstes vedkommende, altså pensionslignende understøttelser, hvortil modtagerne ikke yder bidrag, kan der kun ses bort fra et beløb på højst 420 kr. årlig. Når jeg finder dette uheldigt, er det, fordi denne forskel er meget følelig for de personer, der får en så beskeden understøttelse, som der er tale om, når de tillige får aldersrente, og når jeg finder det inkonsekvent, er det, fordi egentlige pensioner, der betragtes til, at man ser bort fra det større beløb, ikke behøver at være sådanne, som den pensionerede har ydet bidrag til.

Formuleringen i folkeforsikringsloven udelukker da heller ikke ved beregningen af aldersrenten at behandle pensionslignende understøttelser, hvortil den pågældende ikke har ydet bidrag, som egentlige pensioner, idet der står:

„Ved beregning af aldersrente til en person, der oppebærer livrente, pension eller anden indtægt, som kan sidestilles hermed“.

Da jeg har bragt i erfaring, at socialministeriet anlægger en anden fortolkning, har jeg tilladt mig at stille dette spørgsmål. Myndighedernes praksis bør ikke være en sådan, at den hemmer arbejdsgivere i at træffe foranstaltninger, hvorved personalet, arbejdere eller funktionærer, knyttes nærmere til virksomheden.

Socialministeren (Strøm): I anledning af det af det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp stillede spørgsmål skal jeg udtale

følgende, idet jeg dog først henleder opmærksomheden på, at den gældende bestemmelse i folkeforsikringslovens § 41, stk. 3, 3) a, kun handler om aldersrentemodtagere; for invaliderentemodtageres vedkommende findes en tilsvarende bestemmelse i nr. 3) b. Disse to bestemmelser står i modsætning til nr. 3) c, idet nemlig de første to bestemmelser handler om fradrag på grund af livrente, pension eller anden indtægt, der kan ligestilles hermed, medens bestemmelsen i 3) c handler om fradrag i anledning af legatindtægt eller anden privatunderstøttelse eller understøttelse på finansloven o. lign. Bestemmelserne i 3) c giver den mindst gunstige fradragsregel. Nu er det formentlig klart, at man ikke ved afgørelsen af, hvorvidt en indtægt skal behandles efter det ene eller andet sæt bestemmelser, kan lade det være afgørende, hvad indtægten kaldes, men at det afgørende må være den pågældendes indtægts forhold til de motiver, der ligger til grund for de forskellige bestemmelser. Herefter kan man ikke, fordi en ydelse fra arbejdsgiveren benævnes pension, behandle den efter reglerne om pension i 3) a, idet forudsætningen for at bringe disse regler i anvendelse i almindelighed medfører, at den pågældende selv har ydet bidrag til de midler, hvoraf ydelsen udredes, eller med andre ord at indtægten er resultatet af en opsparing. Disse synspunkter er der også givet udtryk for i den af aldersrenteudvalget i 1945 afgivne betænkning, der danner grundlaget for bestemmelserne i § 41, stk. 3, nr. 3, i deres nu foreliggende skikkelse.

Spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende nu også kan anses at have bidraget til pensionen, må afgøres efter en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde, men det må i almindelighed kræves, at der er sket en indbetaling fra den pågældende til vedkommende pensionskasse, enten i form af direkte indbetaling eller gennem en løbende, nærmere fastsat afkortning i den pågældendes løn. Det kan dog ikke, som socialministeriet tidligere har givet udtryk for, være udelukket at medtage tilfælde, hvor der kan foreligge en klar forudsætning om, at lønnen på grund af pensionsordningen er fastsat lavere, end den ellers ville have været, f. eks. hvis lønnen er fastsat til 95 pct. af den tarifmæssige løn. Derimod kan der ikke lægges vægt på en almindelig udtalelse fra arbejdsgiveren om, at det ved lønnens fastsættelse var taget i betragtning, at stillingen var pensionsgivende. I de for ministeriet forelagte sager har man fulgt en praksis, der er i overensstemmelse med